

hedsrådssager skulle lægges i hænderne på to af dem. Opgaven som kabinetschef, der hidtil var udøvet sammen med opgaven som ansvarlig for generalforsamlingsager, skulle udskilles som „administrativ“.

Af Under-Generalsekretærer ville der være fire i generalsekretariatet, nemlig kabinetschefen, administrationschefen, personalechefen (der til trods for, at administrationschefen ville være den øverste også i personale spørgsmål, skulle have placering som Under-Generalsekretær), og den juridiske rådgiver. Yderligere ville der være fem Under-generalsekretærer med følgende funktioner: for formynderskabssager; for økonomiske og sociale spørgsmål, men derudover også en Under-Generalsekretær for den tekniske bistand; for konference- og anden tjeneste; og for information. Af disse fem ville de fire have direkte referat til generalsekretæren.

Generalsekretær Dag Hammarskjölds pludselige død netop som 16. generalforsamling skulle træde sammen, gav disse planer en særlig understregning.

Man kunne vente, at Sovjetunionen ville fremføre sine reformplaner om sekretariatets ledelse — og sammensætning — i forstærket grad, men det fremgik også ret hurtigt, bl. a. af udtalelser under generaldebatten, at en lang række lande var interesseret i, at der så snart som muligt blev tilvejebragt en fast ledelse af sekretariatet. Nogen udsigt til at få udnævnt en ny generalsekretær i henhold til statutterne forelå der dog ikke, og bestræbelserne kom derfor til at dreje sig om at få udnævnt en midlertidig generalsekretær indtil udløbet af Hammarskjölds embedsperiode, d. v. s. den 10. april 1963. I proceduremæssig henseende stod man over for den vanskelighed, at pagten ingen bestemmelser indeholder om afløsning for generalsekretæren i tilfælde af dennes død eller manglende evne til at bestride embedet.

Det var øjensynligt, at der ikke forelå muligheder for Sovjetunionen for en gennemførelse af „trojkaplanen“.

Først efter syv ugers forløb lykkedes det ved uformelle forhandlinger at nå et resultat, hvorved en midlertidig generalsekretær blev udnævnt. I løbet af denne periode ændrede Sovjetunionen gradvis sine betingelser for indsættelse af en midlertidig leder af sekre-

tariatet. En ordning med en generalsekretær med tre politiske vicegeneralsekretærer med vetoret blev foreslået af de sovjetiske forhandlere, derefter frafaldt Sovjetunionen vetokravet, og foreslog udnævnelse af fire assisterende generalsekretærer repræsenterende henholdsvis USA, USSR, Afrika og Latinamerika, og således at en af dem skulle vælges af de andre og fungere som sekretariatets leder.

Fra vestlig side modsatte man sig enhver plan, som indebar, at medlemmerne af den øverste ledelse blev politisk bundet og havde veto, og som ændrede princippet som nedfældet i pagten om, at sekretariatet ledes af én uafhængig person. Derimod lagde man sig — i øvrigt ligesom Sovjetunionen — ikke fast på noget bestemt antal assisterende generalsekretærer, idet dog Vesteuropa ønskede sig repræsenteret, såfremt Østeuropa skulle repræsenteres.

Forhandlingerne blev understøttet af et initiativ taget af repræsentanter for en gruppe stater (Argentina, Burma, Venezuela, Mexico, Sudan og Norge), hvis udgangspunkt var generalsekretær Dag Hammarskjölds skitse. Efter at Sovjetunionen i en offentlig udtalelse i begyndelsen af oktober havde erklæret sig rede til at acceptere valg af en ubundet midlertidig generalsekretær, blev drøftelserne om de assisterende generalsekretærers antal af mere sekundær betydning, men det var dog først, efter at der også var opnået enighed om, at den midlertidige generalsekretær først *efter* sin tiltræden ville kunne afgive en erklæring om forholdet til sine medarbejdere, at et valg kunne finde sted.

Det blev således i væsentlig grad det vestlige synspunkt på FN's ledelse, der blev gennemført. Dette synspunkt havde, som en lang række udtalelser under generaldebatten viste, vundet genklang hos de uforpligtede og neutrale lande.

Sikkerhedsrådet trådte den 3. november 1961 sammen og vedtog enstemmigt en resolution fremsat af Ceylon, Liberia og Den forenede arabiske Republik om at udnævne ambassadør U Thant, Burma, til at beklæde generalsekretærembedet i den af generalforsamlingen fastlagte periode, som udløber den 10. april 1963.

Samme dag vedtog plenarforsamlingen enstemmigt resolutionen med alle stemmer.